

си животъ безъ да ми ся случи нѣщо любо-
пытно. Най-голѣмото ми занятіе прѣзъ това врѣ-
ме бѣше да си направѣхъ другъ еднъ ладійкѣ
по-малкѣ, кождо наистинѣ сглобихъ до тысящъ
лакти^а далеко отъ морето. Слѣдъ това цѣлы двѣ
години потрошихъ за да ископѣхъ еднъ вадъ
три лакти дълбокѣ и единъ лактъ и половинѣ
широкѣ, и докарахъ прѣзъ неѣ морето, до тамъ,
гдѣто бѣше ладійката ми. Но съ таквозъ едео
малко ладійче не бѣ възможно да ся наемѣ да
отплувамъ къмъ сушѣтъ; за туй рѣшихъ да
прѣплувамъ само около островтъ сп. И тѣй
нагласихъ го колкото бѣ възможно по-добрѣ;
турихъ му мачтъ и вѣтрило; послѣ по единъ
пизулъ на двата му края, за да вардѣхъ отъ
измокряніе хранѣтъ и орѣжїята си; а на прѣд-
вицѣтъ като складѣхъ еднъ шатрѣ тѣй като
колибкѣ, правяхъ отъ врѣме на врѣме малки
нѣкои расходки за опытаніе. Като видѣхъ, че
ладійката ми плуваше доста добрѣ, наченѣхъ да
си притѣкмявамъ каквото ще ми трѣба за едно
по-далечно плаваніе. Зехъ двѣ дванадесѣтки
ечмены хлѣбове, единъ прѣстенъ ссѣждъ пѣленъ
съ орисъ, еднъ малкѣ стѣклянкѣ съ ромъ, по-
ловинъ ере, баруть, крошумы, и най-послѣ нѣѣ